Де попіл пилюги на спориші осів,
Край шляху битого утікачі днювали,
І скрип вантажених пожитками возів
Той самий був, що й за татарської навали.

Який він тягосний — возів прадавній скрип,
Його відчувши серцем отупілим,
Минулого розкрив я потаємний скрипт,
Що вибухнув у душу попілом і пилом.

І стала зрозумілою незмінність змін,
Либонь єдина сталість цьогосвітня,
Яка гудітиме, мов невгомонний дзвін,
І лезом біль із мого серця витне,

Щоб більше жодний звук до слуху не проник
І жодний біль не кволив серце тихе,
Коли минатиму щомить, щодень, щорік
Скупезне щастя й найщедріше лихо.